

Asui kansa karjalainen
laulumaille mahtavilla.
Kuului honkien humina,
koskenkuuhu lauluissansa.
Oli laulun runsautta,
kylvämättä kasvanutta.
laulu leivänkin levensi,
laulu laati särpimensä.

Silloin kaiho karjalaisen
povessa on pohjattomin,
kevät kun saa kunnahille,
koivut lehtivät koreat,
käki puussa kukkumassa,
päivä yllä paistamassa.

Rajan kiusoja, kiroja
tunsi kansa karjalainen.
Kypenä rajan takainen
kylät poltteli poroksi.
Laulut itkussa itivät,
vaivan alla valmistuivat.

Muuttui kaunis Karjalansa
koteinensa, kontuinensa
unten maaksi, maisemaksi,
joka on rajan takana,
paratiisina pahaisna,
kummut muiden kuljeskella.
Itkien he erkanivat
asuinmailtansa omilta.

Pois he muuttivat, poloiset,
povessansa kaihon polte.
Vitkoin haavat arpeutuivat
asuessa uudismailla.
Sortuiko jo sortamalla
rakas, kaunis Karjalansa?

Sorru vaan ei suomalainen,
eikä muuta myötyriksi
muille maille, maailmalle,
outokaisille oloille.
Oma maa on mansikampi,
oma multa mieluisampi,
suunkin ylle suopeampi,

Karjala

Kirjoittanut Urpo Nuorva

maata kerran mainiimpi.